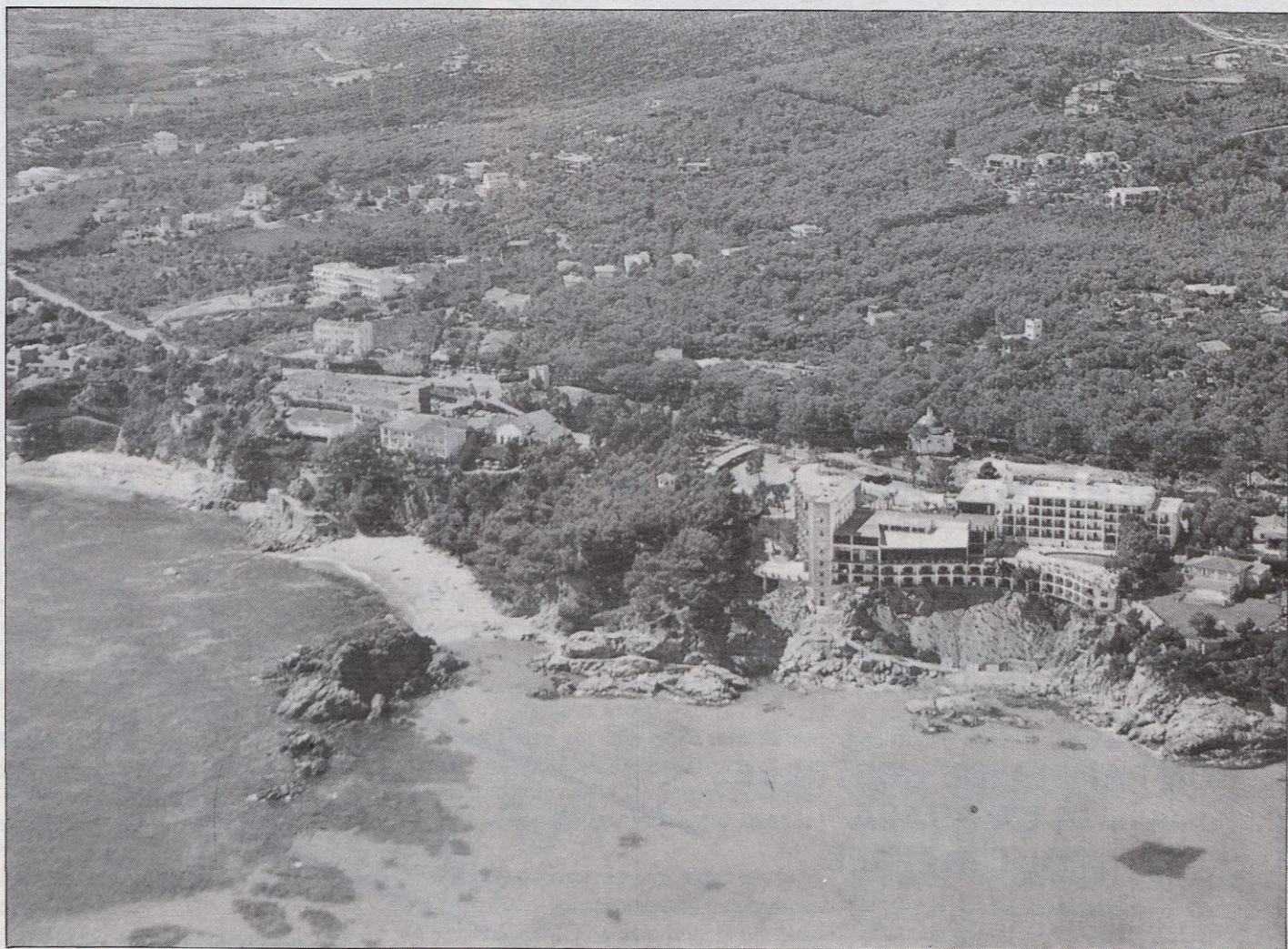

Treumal vint anys enrera.

nostra consciència el veure construïdes (com es pot ésser tant barrut) arran de la carretera de manera il·legal i àdhuc menjant-se tros d'aquesta, sense que ningú hagi aixecat la veu, i encara per afegir a l'insult, a l'ofensa, han deixat la carretera amb unes regates i forats de pam, prou malmesa que ja està pel continu pas de camions i màquines, bé que malgrat això, encara carretera on podem gaudir d'un paisatge molt ufanós on CERES i Flora, les Deeses dels camps, horts, boscos, jardins i pubilles de tot lo florit, encara són honrades, quedariem bocabadats de veure la quantitat d'espàrrecs que es troben a bells indrets com el sot d'En Toi, l'Hort de la Turrona, Can Carbonet, l'Hort de la Vaimina, etc., no es tracta de grans muntanyes, grans jardins, però és un marc de vegetació i bellesa com a molts llocs de l'estat o a l'estranger l'hi agradaria de tenir, però això ho explicarem a un proper capítol perquè no entra en la planificació del tema d'avui que és el de la depredació i destrucció del bell racó de Treumal, les construc-

cions que es fan avui, cases, bungalows, pisos, edificis, parks aquàtics, acostumen a ser lletges, deficientes, sense gaire ètica, malfetes i inacabades, la manera d'obrar d'aquests éssers fa venir esgarrifances, cobejosos i sedents de cèntims només pensen en omplir-se les butxaques a tota costa, sembla que no els interessi reparar en el perill que corren les vides humanes (a Platja d'Aro som notícia perquè ja se n'ha perdut alguna i a més d'infant), i els infants són el pervindre i el demà, és evident que molta gent és esclava de lo material, que com ells diuen van «a lo pràctic» i no estan pas per manies, diran que això de la natura són romanços, i històries de vora el foc, i el què interessa és que hi hagi feina, i que s'ha de construir, dóna bé construir, sí però allà on es pugui, en terreny adequat amb material ferm, i en bones condicions, amb seguretat per a tothom, tal i com manen l'honradesa i la llei, que les autoritats competents que ens governen no pequin de passivitat, negligència o coses pitjors.

L'altre dia, una dona molt culta que és del País, però que es va criar i va viure molts anys a França, va publicar a un diari que havia conegut fa anys a un exiliat català de pagès que havia contribuït ell sol a fer conèixer més CATALUNYA en aquells indrets del centre-nord de la França que no pas moltes plomes il·lustrades i cèlebres però sofisticades i mercenàries, allò que se'n diu estandaritzades, perquè quan ell anava a treballar per aquells camps cantava a plé pulmó sardanes i cançons tradicionals catalanes i tothom deia; què és això que canta aquest?, i ben mirat les coses senzilles, la natura, i encara que siguin costums antics de pagès o simples com anar a cercar espàrrecs, bolets i gaudir de l'espectacle de la contemplació d'un torrent, un bosquet qualsevol paisatge d'un èxtasi visual per dir-ho així també té els seus avantatges i profits que no tot ha d'ésser comercialització, especulació, cibernetica i construcció a la baligabalaga, a preu fet, amb pressa, i sense cap preocupació pels detalls i el pervindre.

JOSEP
BARNÉS